

GLORY HOLE

Vajon nem úgy van-e itt is, mint a karteziánus babákkal? Mihelyt elengedem a babát, talpra áll. Ugyanígy a bizonyítás is, ameddig ragaszkodom hozzá, a létezés nem bújik elő, ha nem másért, hát azért, mert váltig azon vagyok, hogy bizonyítsam. Hanem mihelyst elengedem a bizonyítást, íme ott a létezés a szemem előtt! A karteziánus babákat nem bírom elengedni, de el kell engednem, hogy létezzenek. Pedig jobban élvezem a nem létező babát, amit azzal is bizonyítok, hogy udvarlással tagadom. A lelki onánia istenbizonyíték.

Az ismeretlent ilyenkor lába közé fogja a baba, és eltátott szájjal nevet, hogy pillanatokra kihagy a tudatom. Nem szabad elengedni! – könyörgök, hiszen sohasem tudhatjuk, hogy a lét kapta be a semmit, vagy csak lánckövetkeztetéssel fojtogatom az örökké fennálló alapot. De hát fennáll! Végre, köszönöm! Az ismeretlen ekkor diaszpórába kerül. Miközben a baba fejét fogom, a választott nép kivonul. Isten hozzád!

Ha nem létezne költő, noha létezik költemény, igencsak különös volna, akárcsak fuvolaszót hallani anélkül, hogy létezne fuvolajátékos.

Viselkedésemet azért nevezted a leghitványabb plágiumnak, mert nem egyetlen embertől loptam, nem is az emberi nemet loptam meg, de megloptam az Istenséget, avagy mintegy őt magát loptam el, és káromolván az Istent, jóllehet csupán egyszerű ember vagyok, sőt, csupán hitvány tolvaj, úgy tettem, mintha én volnék Isten. De a baba mindig talpra áll.

Hála! Szent! Szent! Szent! Miközben a baba fejét fogom a semmi köpülője előtt, arra következtetek, hogy szeretek fuvolázni. Végre nem érdekel, hogy létezem, csak belecsobbanok a Dicsbe. Hamisítás vagy nem: a költemény fennáll. És mámort ivám, hevertem rózságyon, miközben a Menny Lyuka szillogizmusra fakadt. De a baba mindig talpra áll.

DUNGEON KEEPER

Fekete állatokat nem lehet fotózni. Lelkem vaku, de nincs eredmény. Ha csettintek, nyüzsögnek, lehet, hogy táncolok, miközben kemény leszek, mint egy patkányfurulya. Felszólítom a bolyt, legyen világosság! Ebben a jelben győzni nem lehet állattal. Főként ezen a vidéken.

Fekete állatokat nem lehet fotózni. Kimentem a labirintushoz: ott talán segítenek. Zoli azt mondta, Márió, inkább többet aludjál, de éppúgy nem használ, ha az ember át akar aludni valamit, mint ha valami végett akar elaludni. Én evégett engedtem a véget. És most nézz meg!

Fekete állatokat nem lehet fotózni. Csak a húst az őt elevenítő vérrel meg ne egyétek! Hiába kiabálok. Szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak. De kik vannak itt a fiak közül? És amúgy is, miért kell mindig fiadzani? Ezer kérdésem van, de a labirintus vége: kemény furulya.

Fekete állatokat nem lehet fotózni. Olvadj vakumba! KLIKK! Evégett jöttem hozzátok. Megeleveníteni. Hogy lássam, mekkorát cuppan éjszaka Isten Noéba. Fiaim, táncoljunk! Összepakolom népemet, és szövetséget szerzek a ti magvatokkal.

SZÁMOLÓ BETEGSÉG

Egy, kettő, három és 999 unikornis!
Szarvukat szopom: jó lesz majd nekem.
Drukkoltok? Empatikus határai vannak
a szarvnak. Van, aki elítéli ezt a nagyságot.
Emberi léptékkal pedig ne mérjete!

Nem tudok elindulni otthonról, míg
le nem szoptam három szarvat legalább.
Kész vagyok. De engem így kell
imádni. Isten nem fordul irigy módon
önmagába, de szeretetből a legkisebbhez
akar hasonlatos lenni.

9,10,11,12. Lassan egész délután
a kulcslyukam előtt állok, de
szeretek szopni, nem tudom,
mondtam-e már, jó lesz
újra hangsúlyozni, hogy ez
nem holmi felületes hobbi.

Boszorkánykonyhában kavarom
az üstöt a legmerevebb szarvval!

22, 31, 32, 45. A szülést fenntartom
Istennek. Ha egyszer el tudok
indulni méhemben rakoncátlan
unikornisokkal, boldog leszek,
mert bárhová leülök: odaszülök.

Nézhetsz hétköznapi szopónak.
De az igazság ennél fájdalmasabb.
Most már: ∞ Homlokomon ezzel
a jellel pattanunk nyeregbe,
és meg se állunk a Parlamentig.